

ПОКОРЯВАНЕТО НА
ШОТЛАНДЕЦА
Кинли МакГрегър

Братството на меча
КНИГА ВТОРА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

На Моник, която нямаше търпение да прочете историята на Брейдън; на Нанси за мъдрите ѝ съвети и смеха ѝ; на Лиза за упоритата работа и невероятния ѝ инстинкт; на приятелите ми – Ричи, Селесте, Валъри и Сесил, които ми помогнаха да запазя разума си по време на безумието.

Както винаги, на моите момчета – Сейбъл, Мадоу и Иън; на майка ми; и най-вече на моя герой – Кен, който ме научи да вярвам във вечната любов, когато бях сигурна, че напълно ме е изоставила. Ти ми даде крила, за да полетя и свободата да изследвам собствените си граници. Благодаря ти!

Специални благодарности на победителите в конкурса, които дадоха имената на различни герои от книгата:

Пат Гембра: Айлийн

Фатин: Сиана

Лесли Хаят: Локлан

*И най-вече благодаря на теб, Читателю!
Моята любов и щастие винаги ще ти принадлежат.*

Глава 1

Лондон,

по време на управлението на Хенри II

Красив като греха и по-опасен от самия дявол, Брейдън МакАлистър имаше само една слабост в живота. Обожаваше всички жени.

На двадесет и пет години бе отнел повече сърца, отколкото някой можеше да преброи и бе очаровал повече жени, отколкото бяха звездите в небето. Говореше се, че в часа на раждането му, акушерките били пленени от игривото новородено. Жената, която бе помогнала за появяването на повече от шестдесет мънички бебета на този свят, незабавно бе обявила Брейдън за проклетие на всяка девойка, достатъчно глупава да отдаде сърцето си на такъв като него.

Момчето носеше дявола в себе си. Това бе явно за всички. Самият Брейдън не разбираше защо бе толкова привлечен от жените. Знаеше само, че ги обожава всичките – млади, стари, необвързани или омъжени, красиви или обикновени. Нямаше значение, всяка жена притежаваше специален пламък в себе си, който той

намираше за неустоим, а в замяна жените оставаха заплениени от него.

Където и да идеше, женски глави се приближаваха една към друга с въздишки и кикот, докато обсъждаха репутацията му. Тези, които познаваха уменията му в леглото от първа ръка, го възхваляваха пред онези, които само бяха чували слуховете за него.

Брейдън винаги отвърщаше на жените, които срещаше, с дяволита усмивка. Никога не бе твърде зает, за да се спре по пътя и да прекара миг или два с изгаряща от желание жена.

Всъщност живееше за чувствеността. Копнееше за звука на меки, женски въздишки от удоволствие, прошепнати в ухото му, докато даряваше с наслада любовницата си. Никога не смяташе себе си за доволен, докато партньорката му не бе достигнала собственото си удовлетворение поне три или четири пъти.

А Брейдън обичаше да бъде добре доволен.

Семейството му твърдеше, че той е ужасно пристрастен. В живота си, така и не бе узнал какво е онова, с което го пленяваха жените. Може би бе уханието им, усещането за меките им, гъвкави крайници, плъзгащи се по голата му кожа. Не, реши той, най-много обичаше вкуса на жените.

И точно сега бе заобиколен от три дами, които се бореха за вниманието му. Сестрите Гент.

Е, само две от тях все още бяха Гент; третата, Пайъти, се бе омъжила за Руфъс от Нотингам миналата зима. И въпреки че Брейдън много харесваше стария граф, наистина бе срамота,

че такава енергична млада жена бе обвързана с мъж, три пъти по възрастен от нея. Особено, когато мъжът прекарваше повече време в грижа за ястребите и хрътките си, отколкото с красивата си, любяща съпруга.

Пайъти*, противно на името си, го преследваше, откакто бе пристигнал в Англия преди три месеца, за да посети заедно с брат си крал Хенри и да изрази почитта си заради английските си земи.

Човек трябваше да избягва неприятностите с англичаните, когато можеше, и Брейдън умело бе отбягвал съблазнителните хитрости и машиниции на младата жена.

Когато бе получил писмо от Руфъс по-рано същия ден, в което изискваше присъствието му, за да говорят за няколко от шотландските земи, които графът обмисляше да продаде, Брейдън, не се бе замислил. Бе пристигнал, за да открие трите жени, отседнали там, докато графът и братята му бяха заминали тази сутрин за Франция.

Първата реакция на Брейдън бе да си тръгне. Но как можеше простосмъртен човек да откаже такива райски плодове, когато те буквално се бяха разголили пред него? Това със сигурност беше изкушение, на което Брейдън не можеше да устои. Не че на сладострастник като него му трябваше много, за да поеме по пътя на изкушението.

Ако жените бяха решени да го съблазнят, тогава със сигурност той би бил доволен, да го

* Пайъти – в превод от английски означава „набожност, благочестивост”. – Б. пр.

сторят. Трите дами го бутнаха на леглото и започнаха свободно да използват тялото му за собствено удоволствие. Възхитен, той им позволи да правят каквото пожелаят, отпусна се и просто се наслаждаваше на това, което му предлагаха.

– Милорд – измърка Пейшънс, докато пускаше тъмносинята си туника на пода. – Кажете ми отново как уби дракона от Килагарайгън.

Прюдънс издърпа дясната му обувка, като разголи обувия му в чорап крак.

– Предпочитам разказа за онзи разбойник, който сте изпратили на оня свят на път към Лондон.

Пайъти плъзна ръце по бедрата му към задните му части.

– А аз предпочитам тази история, точно тук – каза тя, като сграбчи в две шепи задника му.

– О, дами, дами – въздъхна той доволно. – Откъде да започна?

Повдигайки фустата си, Пайъти го дари с пищната гледка на голото си дупе, след което се премести и възседна скута му. Размърда неприлично бедрата си срещу неговите и отпусна жълтия плат около себе си. После смъкна надолу част от роклята си, излагайки на показ закръглените възвишения на добре заоблените си гърди.

– Защо не започнете оттук? – попита тя, плъзгайки ръка по горната част на лявата си гърда.

– Да, изглежда като чудесно място, от което да започна – отвърна Брейдън дрезгаво.

Но преди да успее да се включи в играта на графинята, вратата на стаята се отвори с трясък.

– Пайъти! – чу се гневен рев.

Брейдън се подпря на лакти и видя Руфъс, който стоеше на вратата, със стиснати устни. Лицето на графа бе по-червено от жаравата на огъня, от което добре поддържаната му бяла брада изпъкваше още повече.

Брейдън изръмжа ниско в гърлото си. Не можеше ли един мъж да преживее миг на забавление, без някой ядосан баща, съпруг или брат да се впусне в претенции за кръвта му?

Е, ако първо се ожениш за жената, братко, няма да имаш такъв проблем. Брейдън трепна, когато познатите думи на Син отекнаха в главата му.

Ох, какво разбираше брат му? Син прекарваше точно толкова време в избягване на свещения брак, колкото и Брейдън.

Пайъти скочи от скута му с възмутен писък, докато другите две жени побързаха да се скрият в близкия ъгъл. Светлината на огъня и лоените свещи очертаваха трепкащите им сенки на стената.

Брейдън въздъхна със съжаление. Е, със сигурност бе забавно, докато траеше. Какви бяха тези мъже, които казваха, че заминават извън страната, а в същото време не го правят?

Човек би си помислил, че един мъж ще притежава по-голямо уважение от това да влети в покоите на жена си, без да извести за пристигането си. Защото такова нещо бе направо грубо.

– Как смееш? – изръмжа Руфъс, докато нахлуваше в спалнята на съпругата си.

Пайъти пресрещна Руфъс в центъра на стаята, с ръце на хълбоците.

– Как смееш *ти!* – извика тя и се изправи срещу разярения си съпруг.

Сграбчи Руфъс за туниката, докато той отиваше към леглото и го завъртя с лице към себе си.

– Казваш ми, че заминаваш, а се връщаш точно, когато става забавно. Започвам да мисля, че ме лъжеш само за да можеш да се върнеш у дома и да понижиш мъжа, с когото си ме хванал!

Брейдън се намръщи при думите ѝ. С колко ли мъже е била графинята?

Руфъс изгледа кръвнишки жена си.

– Жено, кълна се, ако не беше богатството на баща ти и факта, че ще го превърна в мой смъртен враг, щях да те изхвърля още през първата седмица от брака ни или да те бия, докато се пречупиш.

– Е, тогава, е добре, че встъпих в този брак така добре осигурена, нали? – Тя посочи леглото, на което все още лежеше Брейдън. – Знаеш ли, започвам да подозирам, че обичаш да пронизваш млади мъже само от злоба.

Руфъс се задъха от гняв.

– Нямахте да имам никаква причина да го пронизвам, ако той не те бе пронизал пръв!

Само да бях стигнал до там, помисли си Брейдън с тъга. За съжаление, графът бе избрал подходящия момент. В интерес на истината, той дори не бе целунал девойчето.

Брейдън бавно се надигна от леглото.

– Може би трябва да си тръгвам.

– Може би трябва да умреш – каза Руфъс, докато избутваше жена си.

След като се бе озовавал в подобна ситу-

ация повече от веднъж, Брейдън знаеше, че паниката не е най-добрият начин на действие. Всъщност, хладнокръвието щеше да го спаси от обезглавяване.

А и последното нещо, което искаше, бе да умре на английска земя. Ако трябваше да умре, то в името на всичко свято, щеше да стане на шотландска земя.

И за предпочитане с шотландска девойка, стенеща в ухото му.

– Ако за теб е все едно, Руфъс, аз предпочитам да почакам още няколко години преди да срещна Създателя си.

– Тогава трябваше да си държиш ръцете далеч от жена ми.

Всъщност, Брейдън бе този, когото докосваха, но точно сега не бе подходящият момент да го отбелязва. Да не говорим, че нямаше да е джентълменско от негова страна да компрометира дамата още повече.

Въпреки дързостта ѝ, Брейдън всъщност харесваше Пайъти и последното нещо, което искаше, бе тя да бъде наранена по някакъв начин.

Пайъти се скри при сестрите си в ъгъла, докато Руфъс изваждаше мечата си. Брейдън преценяваше противника си.

Тъй като бе най-младият от пет момчета, Брейдън беше войн, откакто за първи път бе сграбчил нож в ръката си. През целия му живот единствено братята му се бяха изправяли срещу него в равностоеен двубой. А неразумният англичанин пред него бе жалък противник за уменията му.

Въпреки че по време на битка никога не бе избягвал убийството, не желаше да пролива кръв заради нещо толкова глупаво. Една жена не струваше колкото живота на един мъж.

Сега, само трябваше да убеди графа в това. Брейдън разпери широко ръце.

– Бъди разумен, Руфъс. Наистина не искаш да се биеш с мен.

– Да не се бия с теб ли, малоумен шотландски варварино? След това, което направи? Ще се видим в ада, където ти е мястото, примитивно, безбожно куче.

Брейдън потисна смеха си. Колко очарователно. Обиди. Жалко, че мъжът нямаше повече практика. По-големите братя на Брейдън можеха добре да го научат как езикът му да бъде остър като бръснач.

– Не може ли да се държим като възрастни?
– попита той графа.

– Като възрастни ли каза, празноглав развратнико? – възмути се Руфъс.

Тогава, без предупреждение, по-старият мъж се хвърли напред с меч в ръка. Брейдън се отдръпна достатъчно лесно, но тъй като мечът изсвистя само на няколко сантиметра от гърлото му, реши, че определено е време, да се раздели с графа.

– Хайде, Руфъс – каза Брейдън, опитвайки се да отвлече вниманието на мъжа от факта, че бавно се придвижваше към отворените врати на балкона. – Знаеш, че не можеш да се мериш с мен. Мога да се бия с дузина мъже като теб.

Руфъс се отдръпна със застрашителна ус-

мивка.

– Тогава е добре, че съм довел тримата си братя.

Споменатите братя, избраха точно този момент, за да влязат в стаята и да извадят мечовете си. *Просто трябваше да го кажеш, нали?* Помисли си Брейдън иронично.

Той спря, докато преценяваше новите си противници. Нито един от тях не бе по-млад от четиридесет. Въпреки това, от начина, по който държаха мечовете си, разбираше, че са обучени рицари, а не контета, които са платили откуп от военна служба на английския си крал. Тези мъже бяха воювали много и все още се подготвяха за война.

Не, че това наистина имаше значение, защото той не се страхуваше от шепа рицари. Никога нямаше да настъпи ден, в който такова нещо би могло да надвие шотландец. Но Брейдън не бе глупак и неравенството между четирима обучени рицари срещу един полуоблечен и невъоръжен шотландец не беше това, на което обикновено залагаше.

Реши да се насочи към доброто английско възпитание на графа.

– Това съотношение наистина не е много честно.

– Нито слагането на рога.

Е, до тук с развлечението. Руфъс отново се хвърли напред. Брейдън грабна една възглавница от леглото и отклони острието с нея. Прескачайки леглото, той се претърколи през дюшека, докато Руфъс насочваше меча към рамото му.

Острието пропусна на косъм и се заплете в завесите на леглото.

Брейдън се изправи от другата страна и погледна към мястото, където бяха застанали братята на графа.

– Брейдън!

Пускайки възглавницата, той се обърна и видя стоящата в ъгъла Прюдънс, която държеше меча му. След като целуна дръжката, тя го хвърли към него.

Брейдън го хвана и ѝ благодари миг преди един от братята на графа да го нападне. Той отклони удара на мъжа с лекота и се измъкна от ъгъла. Преди да успее да си проправи път към балкона, бе нападат от всички наведнъж.

Брейдън се справяше добре, но тъй като бе с един обут в ботуш и един бос крак, нестабилната му поза усложняваше доста нещата. По дяволите англичаните и странните им дрехи. У дома никога не би се тормозил с тези неудобни ботуши или толкова много части на облеклото.

Като се замислеше, че наричат любимите му шотландски братя плиткоумни. Поне в Шотландия един мъж знаеше как да се облича удобно и здравословно.

И най-важното, подходящо за неочаквани срещи. Докато се биеха, графът загуби равновесие и се препъна, предоставяйки на Брейдън шанса, от който се нуждаеше, за да избяга, без да пролива английска кръв.

Завъртайки се към стената, Брейдън отряза въжетото на полилея. Графът и братята му се разбягаха стремително, когато той се стовари,

разпръсквайки свещи из стаята.

Докато те се занимаваха с потушаването на малките пожари, Брейдън изтича до мястото, където трите жени се бяха сгушили. Той грабна туниката си от Пейшънс, ботуша си от Прюдънс и наметалото си от Пайъти.

– Сбогом, мои прекрасни дами – каза им с усмивка, докосвайки Пайъти леко по бузата с нежна милувка. – Ако някога се осмелите да дойдете в Шотландия ... – Той погледна към мъжете, които се бяха запътили обратно към него, – оставете мъжете си у дома.

С тези думи, Брейдън се втурна през отворената врата на балкона и скочи грациозно в двора отдолу.

После вдигна поглед към балкона и видя трите жени да гледат надолу към него.

– Спомняй си за нас с нежност – извика Прюдънс, докато махаше деликатно с ръка.

– Винаги, скъпи мои – отвърна той с усмивка.

Брейдън им изпрати бърза целувка, след това нахлузи ботуша си и се насочи към обора. Имаше малко време, за да избяга преди графът и братята му да тръгнат след него. Не, че се страхуваше от тях; причината съвсем не беше тази. Наистина би могъл да убие всички, но това щеше да е проблем. Отказваше да убие мъж, заради някакъв флирт.

Жените бяха забавни и причина за съществуването му. Въпреки това, жената не струваше колкото живота му, и той никога не би отнел живота на друг мъж заради жена.

Този суров урок бе научил преди години.

Освен това, бе време да се отпрати към вкъщи. Англичанките бяха приятни за известно време, но в крайна сметка той най-силно жадуваше за шотландските девойки. Със своите нежни, весели гласове и бляскави усмивки, те бяха скъпоценните камъни на земята и бе време да се върне при тях и отворените им обятия.

Както и други части от тялото, които бяха готови да отворят за него. Брейдън се усмихна при тази мисъл.

Със скоростта на обучен воин, той оседла коня си и напусна обора, преди графът да излезе от крепостта. Всъщност, Брейдън излизаше през портата, преди мъжът да е успял да стигне до двора.

Имаше още само една кратка спирка, преди свободата. Но след това вече бе на северната граница.

– Давай, Демон – нареди той на черния си жребец. – Да видим какви други проблеми можем да намерим по пътя, а?

Глава 2

Килагарайгън, Шотландия
Три седмици по-късно

Локлан МакАлистър беше практичен човек. Разумен мъж, според повечето. Като водач на клана трябваше да бъде такъв. Но това... това надхвърляше, всичко, което бе виждал през целия си съзнателен живот.

Всяка жена в *Килагарайгън* отказваше да нахрани или да спи с мъжа си, докато Локлан не се съгласи да прекрати враждата с Роби МакДъглас!

Все още бе зашеметен от това неразумно искане. Жените бяха полудели. Всички до една и най-вече Маги, дъщерята на Блар.

Всъщност, самият той бе готов да отиде и да удуши подстрекателката на жените.

И не бе единственият. Мъжете от клана му бързо бяха преминали точката на търпението си, и вече чуваше слухове как смятат да тръгнат след Маги сами. Всъщност, всяка сутрин очакваше да намери бедния ѝ, гниещ труп, прикован към входната врата на централната кула

на крепостта си или да виси от някой зъбер на крепостната стена.

Обезсърчен, той се загледа към другия край на чистата си, елегантна, голяма зала, където по-малкият му брат Юън седеше на масата и отрязваше парче от говеждото месо, което Локлан се бе опитал да сготви малко по-рано. В интерес на истината, щеше да се справи по-добре, ако бе осолил и изпържил кожените си ботуши. Със сигурност вкусът на кожата не можеше да е лош, от този на месото.

Ако затруднението му не беше толкова сериозно, Локлан щеше да се засмее на опита на Юън да задържи дългите си крака под масата. Имаше няколко мъже в клана, които се доближаваха до височината на Юън – метър деветдесет и осем. И въпреки че тялото му беше слабо, то бе достатъчно мускулесто, за да накара дори смелчага да преглътне със страх.

Но това, което плашеше повече от размера на мъжа, беше свирепото му изражение. Юън рядко се усмихваше. В действителност напълно избягваше повечето хора и рядко напускаше пещерата в хълмовете, която наричаше дом.

Въпреки лошото си настроение, Юън притежаваше способността да разбира същината на проблема и да го нарича с истинското му име. Поради тази причина Локлан го бе извикал от обителта му.

– Какво трябва да направя? – попита той Юън.

Брат му се опитваше да дъвче месото, но изглеждаше по-скоро като преживяща крава, отколкото като войн, какъвто беше.

– Научи се да си готвиш, за да не умреш от глад.

– Юън – изръмжа той. – Сериозен съм.

– Аз също – промърмори Юън, докато избутваше дървената си дъска, а след това отпи глътка бира, за да изплакне зловонния вкус на овъглено говеждо месо от устата си. – Не можеш да продължаваш да се храниш така, защото няма да издържиш дори още една седмица.

– Юън...

Брат му игнорира предупреждението в гласа му.

– Струва ми се, че ситуацията има лесно решение.

– И то е?

– Върви в двора на черквата, метни Маги на рамото си, изведи я от там и я накарай да ни сготви нещо, което става за ядене.

Локлан въздъхна.

– Вярваш ли, че не съм си го мислил? Но това е свещена земя. Няма да наруша светостта ѝ.

Юън се надигна бавно от масата.

– Тогава, аз ще го направя. Тронът на Сатаната ще замръзне преди аз да позволя на жена да ми се подиграва.

– Истина е – прекъсна разговора им познат глас. – Ето защо добрият Господ ме е оставил на тази земя.

Локлан се обърна и видя най-малкия си брат, Брейдън, застанал на вратата на залата.

Черната коса на Брейдън беше разрошена, сякаш бе яздил дълго. Носеше черно-зеления си

плейд* небрежно над лявото рамо, а погледът му бе все така дяволит.

За първи път от две седмици, Локлан се засмя.

– Е, добре, блудният син се завърна – каза той, докато прекосяваше стаята, за да посрещне своя все по-странстващ и непочтителен брат.

Щом се изравни с Брейдън, Локлан видя мъжа в сенките, който стоеше тихо зад гърба на малкия му брат. Усмивката замръзна на лицето му и той се закова на място.

Не, не можеше да бъде... но беше истина. Локлан премигна невярващо.

Бяха минали години, откакто за последно бе виждал своя полубрат Син. Дори като дете, Син беше по-сериозен от Юън и изпълнен с повече омраза, отколкото Локлан можеше да проумее.

Когато Син бе изпратен против волята си при английския крал от баща им, който го презираше, младежът се бе заклел никога отново да не стъпва на север от Адриановия вал**.

Локлан нямаше представа какво е накарало Син да промени мнението си, но със сигурност се радваше, че го е направил, защото обичаше по-големия си брат и той много му липсваше.

Син все още имаше тези проникателни, безрадостни черни очи, които сякаш гледаха направо в душата ти. Същата черна коса като на Юън и Брейдън и изненадващо я бе оставил

* Шотландско наметало от кариран плат. – Б. пр.

** Адрианов вал (лат. Vallum Hadriani) – е римско отбранително съоръжение от камъни и торф, което се намира на територията на съвременна Великобритания – в Северна Англия, край нейната граница с Шотландия. – Б.пр.

дълга като на шотландец, не къса, както я носеха англичаните.

Но дрехите му бяха съвсем друг въпрос. Черната туника, ризницата, панталоните и ботушите му бяха английски. И колкото и да бе странно, нямаше никакъв знак върху тях.

– Какво е това? – попита Локлан, след като се възстанови от изненадата. – Върнал си се от Англия с гост? – Той протегна ръка към Син, който се взираше в него цяла минута, преди да я разклати. Локлан го потупа по гърба. – Радвам се да те видя, *братко*. Мина твърде много време.

Изопнатото лице на Син леко омекна и чак тогава Локлан осъзна колко несигурен е бил Син от това как ще бъде посрещнат.

– Страхувах се да оставя Брейдън да се прибере сам – отвърна Син, докато измъкваше ръката си от тази на Локлан. – След множеството интимни срещи, които проведе в Англия, се боях, че никога няма да успее да се прибере къщи, преди някой беден съпруг или баща да го пониже.

Юън нададе вик, когато разпозна Син. Пресичайки стаята, той го сграбчи в мечешка прегръдка.

Син изръмжа срещу прегръдката.

– Пусни ме долу, ти голям грозен *ilbaidh!*

– Е – каза Юън, докато поставяше Син на крака. – Помниш корените си. С тези дрехи на гърба ти не бях сигурен дали големият ми брат се е върнал у дома или е някое от завоеванията на Брейдън.

Както винаги, Брейдън прие закачката спокойно, но погледът на Син стана убийствен.

– Като говорим за завоевания – добави Брейдън, – къде са жените? Все още не съм видял нито една, откакто съм преминал в земите на МакАлистър.

– Не! – ахна Юън, докато се обръщаше към Брейдън. – Възможно ли е Брейдън да е прекарал цял час без жена? Бързо, Локлан, изпрати да извикат лецител, преди да е припаднал от стреса, заради въздържанието.

Брейдън изцъка с език.

– Хайде сега, това не е шега работа. Не е добре за един мъж да стои твърде дълго без жена. Соковете му се задържат и преди да се усетиш, той се превръща в раздразнителен, избухлив звяр.

Очите на Брейдън се разшириха, докато оглеждаше Юън.

– Значи, *това* ти се е случило! Ела – каза той, поставяйки ръка върху раменете на Юън. – Най-добре е да ти намерим жена бързо, преди да стане по-лошо.

Устните на Брейдън се извиха язвително, а Юън избута ръката му от рамото си.

– Ще спреш ли с твоите глупости? – Той се обърна към Син. – Най-добре го заведи обратно в Англия, преди *аз* да му дам начален старт.

Локлан игнорира почти обичайните закачки. Юън и Брейдън не можеха да комуникират помежду си, освен ако не си разменяха обиди.

Вместо това погледна към Син.

– Радвам се, че си дойде вкъщи. Мина толкова много време откакто за последно дръзна да посетиш Шотландия.

Син кимна.

– Ти, Киърън, Брейдън и Юън сте всичко, което някога ми е липсвало от това забравено от Бога място. Не се обиждай, но предпочитам английския лукс пред този суров начин на живот.

– Говориш като истински сасенак* – отвърна Юън, лицето му излъчваше отвращение.

Очите на Син се присвиха при тази обида.

– Достатъчно – намеси се Локлан преди Син да успее да реагира. Син не беше мъж, който ще остави да му се подиграват безнаказано и последното нещо, което искаше, бе още пролята кръв между братята си.

Независимо от миналото и всички думи, изречени с гняв, Син винаги бе добре дошъл в дома му.

– Никакви обиди повече – нареди Локлан на Юън, а гласът му бе суров. – Поне не срещу Син. Виж Брейдън е друго нещо, можеш да се чувстваш свободен да го атакуваш.

– О, стига – наежи се Брейдън, – къде оста на братската ти любов?

Локлан се усмихна дяволито.

– Това е братската ми любов. Забележи, че аз все още ти се подигравам.

– Да, но съм сигурен, че това не е нищо повече от загриженост. – Брейдън се обърна и огледа очаквателно залата.

Още преди той да изрече думите, Локлан знаеше какво се върти в ума му. Това беше първият път, в който се бе върнал вкъщи, без цяла

* Sassenach (от шотл.) – презрителен израз за англичанин. – Б. пр.

армия от жени да влети, за да го поздрави, блъскайки се помежду си в усилията си да дарят по-малкия му брат с храна и други неща, които бяха особено щастливи да му предложат.

– Къде са прислужниците, няма ли да ни донесат нещо за ядене? – попита Брейдън.

Локлан отвори уста, за да обясни, но Юън го спря.

– Не, моля те, остави ме аз да му кажа – сините очи на Юън блестяха с необичайна развеселеност.

– Много добре – отвърна Локлан. – Щом ще ти достави удоволствие.

– Да, със сигурност ще е така. – Ухилен доволно, Юън се обърна към Брейдън. – Помниш ли малката сестра на Ангъс и Ейдън, Маги?

Брейдън се намръщи.

– Малката досадница с червена коса, лунички и стърчащи зъби? Как бих могъл да я забравя?

Грубите думи изненадаха Локлан. Никога в живота си, не бе чувал брат си да описва жена по друг начин освен като красива, а Маги беше всичко друго, но не и със стърчащи зъби.

Но с удоволствие щеше да се съгласи, че е досадница.

– Не си спомням, да е имала стърчащи зъби – каза Локлан.

– Защото никога не те е *хапала* с тях – отвърна Брейдън. – Аз, от друга страна, съм човек, който изглежда обичаше да напада. Никога не съм знаел защо.

– Трябва да е заради очарователната ти личност – посочи Син сухо.

Юън вдигна ръце и застана пред Брейдън.

– Имате ли нещо против? Бих искал да продължа. – Той погледна първо към Локлан, а след това към Син.

– Продължавай – каза Локлан.

– Благодаря. – Юън сложи ръце върху раменете на Брейдън, така че да се наслади на реакцията му.

– Както и да е, Маги, с или без стърчащи зъби – той се втренчи предупредително в Локлан, преди да се обърне обратно към Брейдън, – отведе и скри всички девойки.

Брейдън се намръщи още повече.

– От какво ги е скрила?

– От нас, злите, похотливи мъже.

Брейдън гледаше Юън с празен поглед, докато пълното, ужасяващо въздействие на думите, го заливаше.

– Със сигурност се шегуваш.

След това погледна към Локлан за потвърждение.

– Той се шегува, нали?

– Не – въздъхна Локлан. – Казва истината. Изглежда жените са решили, че трябва или да се сложи край на враждата ни с МакДъглас, или няма да ни обслужват повече.

– Във *всяко* отношение – добави Юън за по-голям ефект.

Лицето на Брейдън наистина пребледня, докато се отдръпваше от Юън. Той протегна ръка и сграбчи в шепа наметалото на Син.

– По дяволите косматите пръсти на Сатаната, Син, изглежда съм умрял и съм отишъл в ада.

Син изсумтя.

– Пробвай отново, малки братко. Тук е твърде студено, за да бъде ад.

Брейдън поклати глава невярващо и когато застана пред Локлан, срещна мрачния му поглед.

– Добре, леърде, какво направи, за да ядосаш жените толкова много?

– Аз? – попита Локлан, зашеметен от предположението на Брейдън, че той е сторил нещо на жените. – Не съм направил нищо. Та аз опитах всичко, което успях да измисля, за да ги накарам да бъдат разумни. Заплашвах и ласкаех. По дяволите, дори се опитах да съблазня Маги, но...

Подигравателното сумтене на Брейдън го прекъсна.

– Е, това е половината ти проблем. Мога да те уверя, че да наредиш на една жена да си вдигне полите не е начинът да я вкараш в леглото си.

Локлан усети как челюстта му увисва от възмущение.

– Моля да ме извиниш, но притежавам повече финес.

– Друг път. Забравяш, че съм ставал свидетел на недодяланите ти опити за съблазняване.

– Недодялани? Та аз съм имал повече жени, от теб, пале такова.

Брейдън изви арогантно едната си вежда в израз на подигравка.

– Добре – призна Локлан, след като обмисли въпроса за втори път. Съмняваше се, че дори някой сарацински шейх с харем би могъл да се похвали с повече жени от Брейдън. – Може би не повече от теб, но със сигурност повече от Юън.

– Това не говори много – вмъкна Брейдън.
– Левият ми ботуш е имал повече жени от Юън.

– Ей, стига – изръмжа Юън. – Най-добре дръж обидите си насочени към брата, който ще ги търпи. Не приемам любезно такива неща.

Без да му обръща внимание, Брейдън обгърна с ръка раменете на Локлан и го дръпна към себе си, сякаш искаше да му сподели някаква голяма тайна.

– Сега, чуй ме, скъпи мой братко, който ме търпи. Ти си леърд на могъщ клан. Не твоите посредствени опити съблазняват жените, а титлата и красивото ти лице.

– Моите какво? – попита Локлан, обиден от снизходителния му тон.

– Вярно е – продължи Брейдън. – Няма нито една жена сред тях, която не би искала да сподели една нощ с леърд. Не съм ли прав, Син?

– Защо ме питаш? Аз жена ли съм, че да знам?

– Е... – Брейдън не довърши мисълта си.

Каквото и да беше в ума му, явно размисли, защото бързо се върна към Локлан.

– Както вече казах, титлата и лицето са всичко, от което имаш нужда.

– Да, ама нито едно от тези неща не впечатлиха Маги. Тя ме отпрати незабавно. На този етап, не ми оставя никакъв избор. Ако не се върнат до утре на обяд, ще нападна църквата и ще ги измъкна със сила.

Брейдън го пусна.

– Не искаш да правиш такова нещо. Те са жени, Локлан. *Нашите* жени.

– Мислиш ли, че не знам това? Майка ни е

там с тях. Но какъв избор имам?

Върху лицето на Брейдън се появи замислено изражение. Локлан почти можеше да види как мозъкът му работи. Добре, Брейдън винаги е знаел какво да направи, когато въпросът опираше до жени.

– Ще измисля друг начин – обеща Брейдън.
– Какво ще кажеш да влея малко здрав разум на девойката и да върна жените, където им е мястото – в кухните и леглата ни?

Локлан се замисли. Ако Брейдън можеше да сложи край на това по мирен път, то със сигурност си заслужаваше да опитат. Не харесваше мисълта да нарани някоя от жените им повече от Брейдън.

Може би брат му щеше да успее там, където той се бе провалил. Брейдън винаги е бил добър в уреждането на разгорещените спорове по мирен път.

Само веднъж се бе провалил. Локлан трепна при спомена.

Достатъчно трагедии се бяха случили на семейството им. Последното нещо, което искаше, бе да добави още някоя. Щеше да даде възможност на Брейдън да поговори с жените.

Но само една. Не можеше да си позволи повече от това.

– Много добре. Но знай, че както я кара Маги, мъжете ми или ще превземат църквата сами, или ще ме изхвърлят по задник и ще си изберат нов леърд.

– Жени – промърмори Син. – Не мога да повярвам, че са вдигнали този бунт срещу вас,

докато на раменете ви тежи семейна вражда, с която да се борите. Последното нещо, от което се нуждаете, е мъжете да се разсейват от лудориите им, когато трябва да защитават земите.

– Да – съгласи се Брейдън. – Изненадан съм, че МакДъглас не са се възползвали от този бунт.

Локлан погледна през прозореца по посока на църквата. Въпреки гнева си, за миг той се наслади на веселието, обхванало го от новината, която получи.

– Сигурен съм, че щяха да го направят, ако собствените му жени не бяха сторили същото нещо с неговия клан.

– Какво? – попита Брейдън.

– Вярно е – продължи Локлан. – Собствената му жена се присъедини към тях. Разбрах за това само преди три дни. Лейди МакДъглас направи за посмешнице съпруга си.

– Тогава, смята ли да преговаря за мир? – попита Син.

– Не. Дори ако се съгласим да приемем условията, нито един от нас няма да посмее. Ако отстъпим пред жените по този въпрос, тогава те ще си помислят, че имат власт над нас и всеки път, когато нещо не им харесва, биха могли да се съберат и отново да се скрият. Тръпки ме побиват, като се замисля за последствията. Можете ли да си представите?

– Да – каза Брейдън с порочна усмивка. – Би било забавно.

Локлан го изгледа заплашително.

– Е, би могло – поправи се Брейдън, пренебрегвайки гнева на Локлан.

Насочи уверения си поглед към тримата.

– От години повечето от вас ми се подиграват заради факта, че никоя жена не може да ми устои. Е, сега, братя мои, ще бъдете благодарни за дарбата ми.

Никога не бяха виждали погледа на Брейдън по-самоуверен.

– Елате и вижте сами колко бързо ще приключа с този въпрос. Обзалагам се, че ще е минал по-малко от четвърт час, преди Маги да започне да се храни от ръката ми.

– Приемам облога – каза Юън. – Особено след като видях как Маги отпрати Локлан. Ще ти се отрази добре да се провалиш.

– Аз да се проваля? – попита Брейдън невярващо. – Ха! Няма жива жена, която да ми устои.

– По изключение, се надявам да си прав – каза Локлан. – Не мога да ти позволя да загубиш този облог.

– Тогава ела и стани свидетел на моя най-чувствен триумф.

Юън плесна Локлан по гърба.

– Не знам за теб, но това е сблъсък, който нямам търпение да видя.